

[Christmas Møller.]

Sammenligning med de Beløb, som ogsaa den ringere stillede Del af Befolkningen har Raad til at ofre paa Kontingenter af enhver Art, taler for vor Betragtning.

Men saa sagde den højtærede Socialminister, og det var det Spørgsmaal, jeg ikke fik svaret paa i Gaar, at jeg i min første Tale havde gjort gældende, at det var tvivlsomt, om Aldersrenten og Invalididenten skulde udbetales med samme Beløb, og hvor kunde nu en af de konservative Ordførere sige dette, naar selve det konservative Forslag bygger paa, at Aldersrenten og Invalididenten skal være det samme Beløb?

Jeg vil dertil for det første sige, at jeg tog en Reservation, netop fordi der jo er en kæmpemæssig Forskel mellem vort Forslag og dette Forslag. Ifølge vort Forslag betales der Præmie for Aldersrenten og Præmie for Invalididenten, og de to Renter har samme Størrelse, men efter Socialministerens Forslag betales der ikke Præmie for Aldersrenten og nogen Præmie for Invalididenten. At Betragtningen derfor ud fra et Forslag med den Præmie, jeg har nævnt, bliver en anden, end naar det ene, nemlig Aldersrenten, er en vederlagsfri Forsikring, medens der er delvis Præmiebetaling for Invalididenten, synes jeg, man kan sige sig selv.

Den højtærede Socialminister har, som det er hans Vane, villet fremstille sig under denne Forhandling som den forfulgte Uskyldighed, der kom her til Rigsdagen som den store og sagkyndige Socialpolitiker, som alle har omtalt, men som er blevet behandlet nederdrægtigt af smaasindede politiske Ordførere. (*Socialministeren*: Det har jeg ikke sagt et Ord om). Det er det Indtryk, den højtærede Socialminister har givet, og han har videre sagt, at selve hans Forslag var opbygget af den sagkyndige og ikke eller meget lidt — lad mig sige det paa den Maade — af den socialdemokratiske Politiker.

Ja, jeg ved nu ikke, naar man ser Forslagene igennem og tænker paa den politiske Stilling i Landet og paa, hvilke Vælgere det drejer sig om i Hovedstad, By og paa Land, om saa ikke ogsaa den socialdemokratiske Politiker kan faa en rosværdig Omtale. Det tror jeg vilde være muligt. Men hvor den højtærede Socialminister efter min Opfattelse tager saa afgørende fejl, er deri, at han har ladet vort Angreb paa ham paa Grund af hans eget Partis Fortid være afgørende for vor Indstilling overhovedet. Der har i de Bemærkninger, der er fremsat fra konservativ Side, været en Paavisning

af Humbugen og Hulheden i den socialdemokratiske Agitation; den højtærede Socialminister kan sige: Jeg havde ikke noget med det at gøre i 1927, men han er jo ikke alene om det, han maa tage Medansvar for, hvad hans Statsminister og hvad hans Kolleger har sagt, og det har vi paavist, og det har det været naturligt for os at paavise, men vi har stadig fastholdt, at vi var villige til at gaa ind i en saglig Forhandling af Spørgsmaalet.

Og dernæst stillede jeg det Spørgsmaal til Socialministeren, baade i min første Tale, og det var altsaa et af de Spørgsmaal i denne, som jeg ikke fik Svar paa i Socialministerens første Indlæg, og ogsaa i min anden Tale, og derefter svarede Ministeren altsaa paa det i Dag: hvorledes han vilde bære sig ad overfor de Personer, som ikke var sygeforsikrede. Og dér tænkte jeg ikke — og jeg sagde det vist heller ikke saaledes — paa de Personer, der falder ind under § 78, 1ste og 4de Stykke, thi det er klart, at i en Ordning som denne kan de Personer, der ikke *kan* sygeforsikres, ikke stilles anderledes end dem, som man kræver det af, men det, som havde Interesse, og det, som den højtærede Socialminister altsaa nu mod Forhandlingens Slutning var inde paa, var dette: hvad da med de Personer, lad os sige de Par Hundredetusinde, der ikke i Øjeblikket kan komme ind i Sygekasserne som ubemidlede, men som man ønsker ind i Sygekasserne? hvad saa med dem, hvis de ikke træder ind, og der saa for deres Vedkommende ved det 65de Aar indtræder saadanne Forhold, at de ikke kan klare sig selv, Folk, som maaske oven i Købet har betalt meget store Skatter baade af indirekte og direkte Art?

Det var mit Spørgsmaal, og det svarede den højtærede Socialminister nu her mod Slutningen med, at det ikke var Ministerens Hensigt at give dem Fattighjælp, det kunde man vide paa Forhaand — og deri har Ministeren Ret —, og det kunde man læse sig til af de Tal, som vi har faaet opgivet i Bilaget vedrørende Refusionsordningen. Men jeg maatte forstaa Ministeren saaledes, at man maatte overveje, da man skulde animere hele Befolkningen til at træde ind i Sygekasserne, eventuelt at yde noget mindre Hjælp, som vel da skulde være en fast Takst. Jeg tror, uden at tage Stilling til dette, at kunne sige til Ministeren, at han her sikkert maa erkende, at hvis han som Oppositionspolitiker overfor en Regering skulde tage Stilling til et Forslag om Folkeforsikring, saa vilde han sikkert ogsaa i Enkelt-heder nøje vide, hvordan det vilde gaa med